

Фикҳ 176-дарс. Киши намозида тураётганда икки қўлга суянмасин

20:00 / 10.03.2022 5089

نَأْمَلَسَوِ هَيْلَعُ هَلْ لَاصِلُ لَوْ سَرَّ يَهَنَ لَأَقَامُ هُنَّ لَلِ يَضَرَّرُمُ عَنِّ بَلَّ ع
دُوَادُ وَبَأْ هَاوْرَهَ لَاصِلُ يَفَضَّ هُنَّ إِذْ هَيْ دَيَّ يَلَعُ لُجَّ لَلِ دِمَتْ عَيَّ

Ибн Умар розияллоху анҳумодан ривоят қилинади:

«Расулulloҳ соллalloҳу алайҳи васаллам кишини намозида тураётганда икки қўлига суянишдан наҳйи қилдилар».

Имом Абу Довуд ривоят қилган.

Иккинчи рақъат биринчига ўхшайди. Лекин унда сано, «аъузу» айтиш ва қўл кўтариш йўқ.

Чунки биринчи сано намозни бошлаш учун айтилган, ўшанинг ўзи кифоя қилади. «Аъузу» эса қироатни бошлаш учун айтилган. Ўртада намозга ёт нарса содир бўлмагани учун у ҳам кифоя қилади. Қайтадан айтишнинг ҳожати йўқ. Қўл кўтариш такбири таҳримада бўлишига ва ундан бошқа қўл кўтариш йўқлигига аввал далил келтирганмиз.

Уни тамом қилгач, чап оёғини тагига қилиб, унинг устига ўтиради. Ўнг оёғини, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда тик тутаяди. Икки қўлини ёзиб, бармоқларини қиблага қаратган ҳолда икки сонига қўяди.

Бунинг далили қуйидагилар:

مَلَسَ وَهَيَّلَ هَلْ لَاصِلٌ هَلْ لَاصِلٌ وَسَرَّ نَاكَ : تَلَاقُ هَنْعُ هَلْ لَاصِلٌ يَضَرَّ شَيْءٌ نَعَمْ
مَلَّكَ إِذْ نَاكَ وَنَيَّمَلْ لَاصِلٌ بَرَّ هَلْ لَاصِلٌ دَمَّ لَابِةَ أَرْقُلٍ أَوْ رِيْبُ كِتَابِةَ لَاصِلٌ أَحْتَتَفِي
مَلَّكَ وَكُرَّ لَاصِلٌ نَمَّ هَسْ أَرْعَ فَرَّ إِذْ نَاكَ وَكَلَّ دَنْبِيْ بَنْ كَلَّ وَهَبَّ وَصِيْ مَلَّ وَهَسْ أَرْصُحْ شِيْ
يَّتَحْ دُجْسِيْ مَلَّ دُجْسِيْ لَاصِلٌ نَمَّ هَسْ أَرْعَ فَرَّ إِذْ نَاكَ وَآمَّ أَقِيْ وَتَسِيْ يَّتَحْ دُجْسِيْ
شُرْفِيْ سَلَجَ إِذْ نَاكَ وَ«...تَأْيَحْتَلَا» : نَيَّتَغْ كَرَّ لَاصِلٌ يَفُوقِيْ نَاكَ وَآمَّ أَقِيْ وَتَسِيْ
شَرَفٌ نَعَمْ وَنَاطِيْ شَلَّ بَقَعٌ نَعَمْ يَهَنِيْ نَاكَ وَنَمُّ يَلَّ لَاصِلٌ لَجْرٌ بَصْنِيْ وَرَسُّ يَلَّ لَاصِلٌ لَجْرٌ
مَلَّ سَمَّ وَدَوَادُ وَبَأْ هَاوَرِيْ مَلَّ سَمَّ لَاصِلٌ مَتَّحِيْ نَاكَ وَآمَّ بَسَّ لَاصِلٌ

Оиша розияллоҳу анҳодан ривоят қилинади:

«Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам намозни такбир ва «Алҳамду лиллааҳи Роббил-аъламин»ни қироат қилиш билан очар эдилар.

Қачон рукуъ қилсалар, бошларини кўтариб ҳам, пастга тушириб ҳам юбормас, балки ўртача тутар эдилар.

Қачон бошларини рукуъдан кўтарсалар, ғоз туриб олмагунларича сажда қилмас эдилар.

Қачон саждадан бошларини кўтарсалар, яхшилаб ўтириб олмагунларича яна сажда қилмас эдилар.

Ҳар икки ракъатда «Ат-таҳиййаату»ни ўқир эдилар.

Қачон ўтирсалар, чап оёқларига ўтирар ва ўнг оёқларини тик тутар эдилар. Шайтоннинг ақибидан ва йиртқичнинг ястанишидан наҳйи қилар эдилар.

Намозни салом бериш билан тамомлар эдилар».

Абу Довуд ва Муслим ривоят қилишган.

«Кифоя» китобининг биринчи жузи асосида тайёрланди